

Tavaszon.

Am a favágással sietött a gazda! — porzott a tönk alatt a föld. Feredő alá készítött ágat. Még ma este rá kell a meleg víz.

A nagy kádat tennap kihengerítette a pincegádorból. Vetemődött vót. Vízét öntött belé. Mán megdagadt. Nem csepegett immár.

Fát vágott a szin alatt. Hát nem hallhatta, hogy döngetnek a küskapunn. Azután, hogy új darabot szedett az ölből, kapta a fejét.

Az első gondolatya a ház felé szokott. — Az asszonhoz. — Nyóc nap óta nem lelé a hejit. Járt, tett-vett. De, — az asszont őrizte messzünnet es.

— — — Vajon, hogy? Tám baja nem leszen? Sze ojan szerencsésön esött. A rókonyok s a többi fehérnépek a szerről nem győzték dicsérni.

Aldás jött a házba. Másoccor. Leánka.

Most, hogy döngettek, felügyelt. Ugy gondolá, hogy bejünnet hijják. Bába Sára nénn veri az asztalt, vaj az ajtót. Nyóc nap óta ő az asszon a házba! Menynyi higlevet kotyvasztott ökeme neki s a fiának, Pálnak! A riprop ételközésön ase segétött, hogy a kománék bépakkoltak hezzik. Csürkét. Tyuklevest, lapótyát, pánkót. Vót ojan asszon, hogy malacot hozott. De, a gazda ezökhöz hezza nem vájt vóna egy világer. A gyermek igen. — Gyermök; — kévannya a másét. — De, hogy ő egyék abból, mit a lebetegültnek szántak? — Nem osztáng! Soha! Incsább szalonnát. Reggel, délbe s vacsorára es. De, az asszonnak szánt gyenge ételökhöz nem nyól.

Egyék az asszon. Most egyék. Most szükségös neki. Hogy vissza erősöggük. — Igaz megse tutta vóna őse enni, annyi vót. Java része a tálásba száradott. Pedég bába Sára nénn belémártogatta a kalánt a fazakalsba. A gyengén pirított récemájából befalt egyet kettőt. De, csak szokás vót. Minden ház asszonyának esmérte a főztyit. Leginkább az új asszonyok levisit, sütyit vette fogra. Hogy hallám miként és érte egyátáján hezza?

— Tám esmég hoz valaki — gondolta János, hogy a döngetést a feszített küskapu felől észlelé. — Vajon ki? A nyócadik napon. Ki lehet?

Beléeresztötte a feszit. Elindult, hogy kaput nyisson. Kivette a feszítő követ.

Kuli Pétörné vót. Ijafija Kelemön Estóknak. Ki anyai részről Jánosnak bácsi vót. Nemzet. Tartották velik a rókonságot. De, csak úgy, ahogy az egyesordába verődött marhák. Szarvikról, esengőjükről üsmerték egymást. Se a vájunál, se a füvön esszenem akasztottak.

A kicsid asszonka elébb szóllot a félfák között még:

— Kikartatoke zárni, hogy nappal es békócsoljátok a kaput János?

— Nem azér Boriss. Nem azér. — Tudmeg, hogy a göjét kieresztöttem a napra. Ott vadnak ne a malacokkal a csür előtt. Azér feszitöttem meg a küskaput, met tekergő természetü. Régtől idehaza vagyón. Kifelé szeretne a csordába. Eröss a szája. Egy-kettő kiemelí a kaput a zárból.

— S osztáng futhacc utánna. — Kuli Pétörné a katrincája alól ölbe vette a radinás szotyrot.

— Há Mari micsenál? Jól vagyonne? S a gyermek? — Aszongyák a faluba, hogy ijent se segétött világra bába Sáranénn, amióta bába. Alkkora. Kóvér s nagy.

A gazda ugy pedré a bajusszát, hogy nyilván, az egész világnak tuttára aggya:

— Hásze Mari! — Mari ügyess asszon!

— A. — Nyegett Kuli Pétörné. Így, tavasszal, különöst érözte, ha garádicsön hágott.

Ült Mari az ágyba. Átallábalt a nehezzin. Most aszt várta, hogy lessze vége a tétlenségnek?

A vendég messze ült szembe vele. Amig megkénálta a radinából. Bornyu tokán vót, cikóreja saláta s két deci nádmézes bor. — S fojvást a gyermekről dudorászott:

— Hogy a leánka nagy darab, hallám a faluba.

— Mongyáke? — kérte Mari. Előre vett hajaága végin babrálgatott elfehérült ujjáival.

— Mongyák te. Hogyne! — De, hallám csak igaze? — Kesmetélt a párnák s takarók között.

— A böcsöbe vagyón Boris. Szunnyad a kicsikém, szóllott az anya.

— Otte? Nó hallám.

Levette a gyermekről a patyolatot.

— Tisztára te vagy Mari. Tisztára. Phü rusnyácska, phü rusnyácska. Meg ne igézzelek.

Az ajtó közibe béért János. Kuli Pétörné végezött a töpdölődéssel. Leült s arról beszélt vóna, hogy a nagyhatárba megkeszte az ura a szántást. De, a beteg kérdözött:

— Boriss te! Mit beszélnek a faluba?

— Hogy mite? Há biza rajtadon kivel nincsen ujság. Ha csak, — de aszt még senki se tuggya — arról nem, hogy elaggyák a remete patakába a két-köblösset, — Hévízi Mártonék.

— Ele?

— A mult hétön arra járék a feszszegbe a tesvérömní. Fonalér. Ott monták, hogy az öreg Hévízi Miháj akarattya. Kénozza az öregöt a tüdeje. Szarazba vagyón. Ugy gondolta, hogy elaggya aszt a földet.

— Ugye? S vajon mér?

— Há nem tudom hajjátoksze mér. De, ugytudom, hogy végit érözi. Az a darab föld csak egy darab. Sokon lennének reja. Incsább gondoja az öreg, eladom most. A pénzt könnyebben elosszák magik között. Per se igen lehet belölle.

János ossza szavát:

— Való igaz. A remetébe az a föld a miénk mellet vagyón ugye te Marika? Hétfelé vágva nem érne valamit. Marakodnának rejta az örökösök. Elperelnék, ha eccer béhunnya a szemit az öreg Hévízi.

— Ugy biza, — mongya a felesége.

— Csak a pertől őrizzön meg mindenkit az Isten.

— Kuli Pétörné óhajtássá keserü pédából, az apjából lombul.

— S vajon kia, ki megveszi? Vagyone valaki reja?

— Vagyón aszongyák. S ha tudnátok ki!

— Ki? Tám az eskütt. Annak vág a végire a lucernássá.

— Mennyel János! Az eskütt? Sze annak még degetre se tellik. Miből venné meg?

— A bank ad te.

— A bank? Mennyetök el János? Az uram ott vót a vasárnap a szövetközetbe.

— S osztáng?

— S osztáng! Kért az eskütt; fogott kezest ugylácoik, — ötszáz pengőt. Kócsönbe.

Egyetemi hallgatók figyelmébe!

HEIMANTAL borbély- és fodrászüzlete

a Takaréktár-utca elején.

— Nem adtak?
 — Nyavaját. Aszonta az öreg mestör, hogy elébb tölteszszön a régiből. Vaj fizesse ki. Akkor.
 — De, hát kia?
 — Megmondom no. — A vasuti bakter. Az asszon az ágyba esszecsapta a kezit.
 — Uristen! Szilágyi? Micsenál vele? Káposztát rake belé?
 Kuliné meghuzta az álla alatt a keszkenőjit.
 — Nem magának veszi.
 — Neme?
 — A fiának.
 — A fiának?
 — Neki?
 — Vaj nem es neki. Hanem a fia gyermekinek. Serceg a pipa az ajtóból. A küsső házból hallik, hogy Pali gyermek perel a nagy szék lábával.
 A beteg asszon tér meg legelébb a remete patakából.
 — A fiának veszi? Annak, aki Bölöni Katit taresa?
 — Annak. S tuggyátoke mér?
 — Mér te?
 — A keresztelőkire akarja megvenni a bakter. A gyermekiknek veszi a nagyapó. Aszongya az öreg bakter, hogy a föld, föld. Aszt nem koptassa el a vonat kereke. A megmarad.

— Igaz.
 Várogaat mind a három embör.
 — S osztáng vane pénze az öregnek?
 — De, mennyi! Megse egyeztek az árba, s mán előzzni akarta a vásárt.
 — Mennyivel veszi vajon?
 — Nem monták meg. De, megéri annak, aki megveszi...
 — Akárkinék. — Lépött bejjebb János az ajtóból.

Marika visszabutt a párnába. A böcső iránt nedelődött.
 Kuliné lerázta az ölibe hullott mozzsákat. Felállott.

— Hogy igy elbeszélgeténk látode Mari. Pedég idestova uzsonnya az üdó. Még a hijúba kellene felmennyek a bossóér.

— Vettök az üdón?
 — Hogy igen. De, még megse szemeltük. Estére béjő az ángyom s a két öreg asszon.
 — Hova vetitök? Mikbe?
 — A tárfabércin aszongya az embör legjobb lenne.

— Odae? — Akkor sok bossótok leszen az üdón.
 — Ha az Isten akarja János. Mü elláttuk a földököt.

Szotyort kézbe vette. A takarót rendőzte. Szépen ráncba. Széjjel legyezve előlhátul a fityegőjit.

Uri divat különlegességek legnagyobb választékban

Komlósinál Kölesey-u. 3.

Nyakkendők, ingek, keztyük, soknik, nadrágtartók, gallérok.

SPORTCIKKEK:

football, atlétika, vivó és tennis felszerelések.

Kérem e címre üggetni !!

— Hát agyon az Isten nektök mindenjót. Neköd es Boriss s a gyermeknek.

Csendesen bucsuzzott Mari tölle.

— Algyon meg tégöd Boriss. — S köszönöm.

— Nincs mit. S jószívvel te. Roszszra ne vájjék. Tippent csosszant a szigorueska.

A csend jódarabég ülte utánna a házat. Még Palika hangja se igen zavargott. Ejisze Kuliné szoknyája mellett az utra sirült.

Amikor Mari megszóllalt, a gazda öibe eresztötte a zacskót a pipával együtt.

Mondá Mária:

— Édös uram hajae?

— Hallom Marika. A feredő kelleneje már? Ugytudom Sáranénn tüzel odaki a katlan alatt. — S én béhengerithetöm izibe a kádat.

— Nem sietünk vele János. — Csak. Csak... aszt akarám kérdözni János, hogy —

Hogy megakadt, a böcsöt kereste, s megnyugodott.

— ... hogy vajon mien derága vóna manapság egy hód jó szántó?

A gazdán meghökkent a tekéntet. Mijárhat Marika fejibe, mikor az ő gondolyattya es ijenformán keemerödött?

— Hát a nem ócsó.

— Nem ugye?

— Teszem hosszumezón. Ott az olájok papja epeg elaggya. Nyócszázát megér. A szőlőponkon nem adnék érte hatot. De a papmezejin, vaj a kertök lábán vakon kilencszázát.

— S hát az Olt mellet?

— Jó kaszállók vadnak ott. Erre küjjeb falu felé a vasuti tötés mellett, a káposztának valók. Azok es megérnek sokat. Akinek — vagyon pénze.

— Akinek pénze vagyon. — Nekünk nincs.

— Pénz? — horkant a gazda. — Azér te ne töröggy. Nem es kell nekünk.

— Neköm nem kell János. De, — kellene a föld.

Elmosolyoda a gazda.

— Kellene neköd.

— Nem es eppen neköm.

— Hát?

— A gyermeknek. A leánkának. Nem ártana.

Nagyot mondott az asszon. Akkorát, hogy zuggott a füle belé, Neki s az urának es.

Hogy a föld! A föld! Egy hód. Kettő. Száz. Mind, mind! A legjobbak. A legszebbek. A vastagon eresztök. — A leánkának.

De, Pali es eszibe juthatott az anyának. Utánna kérdött, hogy a gazda a pipáját zeeskerte szónélkül.

— Ugyambiza hol az inaska? Kieresztöttéke? Vacsorára áll az üdó. Még nincs elé.

Rágtá a pipáját János. Nem mukkant. Csak akkor leptibe, hogy az asszon keccörre majd kisóhajtá a lelkit.

— Nono. Hászen ami a földet illeti, — örökké aszt mondom, hogy elébb a föld s osztáng a pénz.

— De, pénz! A kell azér hezza.

— Kelleni, hogyne kéne?!

A vasuti bakterre gondolt. Az asszon irigylé ekicsit a bakter menyinek a gyermekit. Lámhogy alég jó a világra, már földet örököl.

S az övé? — Palira marad. De, a leánkára?

Arra mi? A cigányok sorján vagyon ugyan. De, csak fonesika. A semmi. — Hátha a leánka nem utóssó? Ha többiek es jönnek. Mi marad azoknak?

Hánta magát, mint az idegön estállóban a jó állat.

— Marika!

— Hallom. Mitmond?

— Aszt gondolom, hogy a nyóce malacból, hatot ángyodnak adnék.

— Ángyinak? Az új malacokból? Míkök most lettek? Már mér adná? Ajándékba.

— Eppeg. Sze az ő zsákját nem kell nekünk tőteni. Telik a magától. De, az öreg asszon fősvény. Az es igaz. — S úgy gondolám, hogy a fiatal kan ennyit megér.

— A kan? Az ángyijé?

— Az.

Felült az asszon.

— Métt mongya, hogy a kan s a . . . nyóce malac?

János közelébb lépett.

— Hallgassze meg. A kan megéri a mü nyóce malacunkot. Esztendijenkorra búgatni lehet vele.

Érté már Mária.

— Csakugyan.

— Ha, mü most eleseréjjük, akkor a miénk lesz.

— Gőjéket hoznak hezza.

— Azér pedég fizetnek láddeg.

— Azér igen. Két esztendő mulva sokat. Met a kan jó fajta.

— Jó. — — S a pénzzel mit?

— Várcsak. — Úgy gondolám osztáng, hogy a fiatal bikánkot el nem adom.

— Nem agygya. Honnat a füvet s a szénát neki? Nem tellik. A bihalnak, tehennek, lovaknak kell.

— Várcsak. Nem adom el a bikát. Nem én. Mához két esztendőre ijen állat nem lessza faluba. Megládd, hogy másunnat es ide jönnek a tehényökkel. — Szénának árendálom a papunk kaszállóját. Igérte tennap, hogy odaszóllék a keresztelőjér.

Melegre vátozott a hely Mária alatt. — A kan es . . . a bika es . . . pénz es . . . föld!

János gazda sokat faragott e két szándékon. Monta tovább.

— Amit a bika keres, amit a kan keres a, — pénz!

— Csak az Isten megtarcsa.

— Csak. Ahoza pénzhez nem nyólnuk. Aszt fére rakjuk.

— Fére.

— Ha meggyült, — vele veszünk.

— Födét ugye János? Kacagott Mária.

A pipát a térgyihöz verte s osztáng esküdött vele a gazda:

— Födét!

— A leánkának!

— Neki. — Fogadalmazta a jó embőr.

S bába Sáránénn béduvadtt az ajtón:

— Hiphop. Kész a feredő. Lobog a viz. Kifelé hát az ágyból.

Segétött vóna az anyának. De, — Mária a biztos bódogságból akart parancsolni a lábának. A gazda felé monta:

— Megnezhethné merre tekerög az az inaska.

Bába Sáránénn majd elvette a csodálat. Segődelm nélkül lépett le Mária az ágyból.

Odaküjjelről ropogtatta a gazda:

— Hol jártál te Pali?

— Nagyapóékniitt vótam. Nannyó kenyeret süttött. Vakarót adott.

— Neköm ne ribanckogy éjjel. Met rejád suppogtatok! Takaroggy s mosmeg a lábád.

De, Pali nemigen félt ettől az apjától.

Bo-Sin Endre.

TAVASZVÁRÁS.

*Most nem sirok és nem kiáltok,
A torkom innár berekedt,
harag, könnyörgés, gyötrő imádság
mindalunk nem gyújt sziveket.
A Mára nem az én időm már
— a kores, a szobafulladt Mára
de a Holnap mindent ígérő,
mindent ígérő szent hozsánna . . .*

*Papja vagyok a Buzamagnak
amely a földbe most fogan,
papja vagyok a Magzatoknak,
kiket a szívük alatt hoznak
magyar Máriaák boldogan . . .*

*Sarjadj ki Mag, magyar vetés,
te vagy a bosszu, te vagy az élet;
Téged köszönt allelujázva
lelkemben sok, sok szunnyadó ének.
Sarjadj ki Mag, magyar-kenyér,
Holnap-kenyere nőjj ki már;
ihol, jön lassan, áldott parasztunk:
a forró, öreg, magyar Nyár . . .*

*Anyák méhében szerelmes Magzat,
magyar-Igérét, nőjj hamar!
Téged simogat, téged becézget
a bizó, kérő, gyöngé dal.
Harcos, bosszuló fiukat várunk,
dolgos pörölyös öklöket
kik megdöngetik ledér Európát
s jobban őrzik a végeket . . .
Sarjadjatok, zsendüljetek
szunnyadó, áldott ember-virágok,
jőjjetek el és karddal, ekével
ássátok ki a sülyedt világot!*

*Magyar rögökben foganó Magok,
magyar anyákban áldott Magzatok;
Födetlen fejjel, alázatosan
— bizakodva és imádságosan —
elétek ballagok . . .*

Gyula diák.

Legköszöbb bevásárlási hely a katonaság, csendőrség, rendőrség, pénzügyőrök, egyetemi hallgatók, diákok, vasutasok, postások, tűzoltók, hajósok, erdészek és bányászok **Friedrich József** egyenruházati és hadfelszerelési intézete, egyenruha és uri szabósága. — A Dél-Alapítva 1891. vidék legrégebbi egyenruházati üzlete. Telefon 14 33.

NAGY KALAPJAVÍTÓ IPARTELEP Mencz Károly és Fia

menekült kalapos **Mars-tér 8. sz.**, a kórház során. Vilamos megálló a rókusai templomnál. Bármily férfi és nő velur és filc kalapot újácsinál felelősség mellett gyorsan és szakszerűen. — Saját készítményű női kalapok kaphatók minden színben és formában gyári áron.
A jó munkáit számtalan elismerés.